

W., dnia 23 kwietnia 2018r.

sygn. akt OSD 18/18

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

Okręgowej Izby Radców Prawnych we W.

z dnia 23 kwietnia 2018r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. w składzie:

Przewodniczący: r.pr. J. D.

Sędziowie: r.pr. W. G. (sprawozdawca)

r.pr. B. C.

Protokolant: r. pr. K. C.

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. – r.pr. D. B.

w sprawie zażalenia złożonego przez M. M. na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 04.02.2018r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie rozpoznawanej pod sygn. akt RD 157/17.

postanowił:

I.

utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 04.02.2018r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie rozpoznawanej pod sygn. akt RD 157/17,

II.

zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 920 zł (słownie: dziewięćset dwadzieścia złotych) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych we W..

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 04.02.2018r. wydanym w sprawie o sygn. akt R.D. 157/17 Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego postanowił odmówić wszczęcia dochodzenia w sprawie ze skargi M. M. dotyczącej możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego M. Ł. na podstawie art. 305 § 1 KPK, art. 325a § 2 KPK, art.17 § 1 pkt 1 KPK w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 06.07.1982r. o radcach prawnych (Dz.U. Nr 19, poz. 145 ze zm.) [dalej jako: (...)].

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego stwierdził, że z opisanego przez skarżącą stanu rzeczy nie wynika aby radca prawny dopuścił się swoim zachowaniem popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, a jedynie działał w imieniu i w interesie swojego mocodawcy m.in. prezentując jego stanowisko procesowe w sporze sądowym ze skarżącą.

Skarżąca – M. M. wniosła od wyżej przywołanego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zażalenie. W swoim zażaleniu skarżąca wyraziła niezadowolenie z rozstrzygnięcia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego. Skarżąca w szczególności w swoim zażaleniu skoncentrowała się na argumentacji dotyczącej przedmiotu sporu sądowego

pomiędzy mocodawcą radcy prawnego M. Ł. a skarżącą. Zwłaszcza skarżąca akcentowała, że w jej ocenie stanowisko procesowe prezentowane w tym sporze przez radcę prawnego w imieniu jego mocodawcy było niezgodne z prawdą, a dochodzone od skarżącej roszczenia niezasadne. Ponadto skarżąca wskazywała, iż radca prawny parafując ze strony swojego mocodawcy umowę w innej sprawie nie dokonał weryfikacji okoliczności wskazywanych przez skarżącą w zażaleniu. W pozostałym zakresie w zażaleniu przedstawione zostały okoliczności nie dotyczące bezpośrednio zachowania radcy prawnego M. Ł.. Ostatecznie w swoim zażaleniu skarżąca wniosła w stosunku do radcy prawnego M. Ł. o „niedopuszczenie go do sądów”.

Sąd zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, co skutkuje utrzymaniem w mocy zaskarżonego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego.

W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, że w ramach kontroli odwoławczej postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego nie jest władny orzekać w przedmiocie meritum sprawy o zapłatę rozpoznawanej przez sąd powszechny z powództwa mocodawcy radcy prawnego M. Ł. przeciwko skarżącej – M. M.. Przedmiotem kontroli Sądu pozostaje wyłącznie zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego i z tego też względu wszelkie kwestie dotyczące przedmiotu sprawy rozpoznawanej przez sąd powszechny, do których odnosi się w swoim zażaleniu skarżąca pozostają poza kognicją tut. Sądu.

Rozpatrując zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego należy stwierdzić, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w prawidłowy sposób dokonał analizy skargi M. M. skutkujący wydaniem zaskarżonego postanowienia. Tym samym Sąd nie dopatrzył się błędów w postanowieniu wydanym przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, a na marginesie jedynie można zaznaczyć, że na takie błędy nie wskazywała również skarżąca wyrażając ogólne niezadowolenie z rozstrzygnięcia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego i skupiając się zasadniczo na ocenie zachowania radcy prawnego przez pryzmat stanowiska procesowego prezentowanego przez tegoż w sporze sądowym ze skarżącą.

W ocenie Sądu zażalenie skarżącej sprowadza się zasadniczo do kwestionowania czynności i prezentowanego przez radcę prawnego stanowiska w postępowaniu przed sądem powszechnym w sprawie z powództwa jego mocodawcy przeciwko skarżącej. Oczywistym jest, że stanowisko i czynności procesowe podejmowane przez profesjonalnego pełnomocnika w sprawie z powództwa przeciwko skarżącej pozostają sprzeczne z interesem skarżącej i mogą być przez nią negatywnie oceniane. Nie sposób jednak czynić zarzutów radcy prawnego z tego, że działając w imieniu swojego mocodawcy zmierza do ochrony jego interesów, dochodzi w jego imieniu od skarżącej roszczeń oraz podejmuje czynności procesowe zmierzające do uwzględnienia powództwa, a tym samym ipso facto do zanegowania stanowiska procesowego strony przeciwnej procesowi, tj. skarżącej. W tym ujęciu skarżąca domaga się niejako ukarania radcy prawnego za to, że działa zgodnie z zasadami wykonywania zawodu i należycie chroni interesy swojego mocodawcy. Wobec powyższego w ocenie Sądu zażalenie skarżącej w istocie rzeczy stanowi wyraz kwestionowania stanowiska procesowego mocodawcy radcy prawnego w sporze rozpoznawanym przez sąd powszechny i wszelkie zarzuty w tej materii winny podlegać rozpoznaniu właśnie w postępowaniu przed sądem powszechnym, a nie w postępowaniu dyscyplinarnym. Na gruncie odpowiedzialności dyscyplinarnej rozważeniu mogło podlegać sugerowane przez skarżącą „wprowadzanie sądu w błąd” oraz składanie niezgodnych z prawdą oświadczeń. W tym miejscu należy jednak wskazać, że słusznie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w zaskarżonym postanowieniu podkreśla, że o ile radca prawny nie może świadomie podawać informacji nieprawdziwych, to nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta (art. 38 ust. 3 (...)). W niniejszej sprawie brak jednak było jakichkolwiek okoliczności, a przynajmniej skarżąca na takie nie wskazywała, które mogłyby wzbudzać uzasadnioną wątpliwość co do tego, że radca prawny M. Ł. świadomie podawał informacje nieprawdziwe w oderwaniu od danych uzyskanych od mocodawcy. Co więcej, treść skargi oraz zażalenia skarżącej (jak również załączonych do zażalenia dokumentów) wskazuje na wręcz odmienny stan rzeczy. Końcowo należy jeszcze odnieść się do kwestii związanej z parafowaniem przez radcę prawnego umowy bez weryfikacji wskazywanych przez skarżącą okoliczności. W pierwszej kolejności trzeba zauważyć, że radca prawny działał wówczas w imieniu swojego mocodawcy, a nie w imieniu skarżącej i brak jest podstaw

do przyjmowania, iż powinien działać w interesie skarżącej. Po drugie, skarżąca nie przedstawiła jakiegokolwiek wyjaśnienia w jaki sposób takie działanie miałyby być sprzeczne z zasadami etyki bądź wykonywania zawodu nie wspominając o przedstawieniu w szerszym kontekście tych okoliczności. Radca prawny czy to parafując i akceptując treść dokumentu pod względem formalno-prawnym czy też podpisując jakikolwiek dokument w imieniu swojego mocodawcy jako pełnomocnik działa w interesie i w imieniu swojego mocodawcy, a nie innych stron umowy czy też sygnatariuszy innego rodzaju dokumentu. Z tego też względu owe inne strony, a w realiach niniejszej sprawy skarżąca, nie mogą oczekiwać, iż radca prawny będzie działać w ich imieniu zamiast lub wręcz wbrew interesom swojego mocodawcy. Oczywiście to czy dane działanie radcy prawnego w tego typu sytuacji było w interesie jego mocodawcy należy do oceny radcy prawnego, który winien w toku konsultacji ze swoim mandantem ustalić jakie działania leżą w jego interesie, jakie są obojętne, a jakie sprzeczne z tym interesem. Kwestie te nie należą natomiast do oceny innych stron danego stosunku prawnego (np. umowy) czy innej czynności prawnej i stąd w uznaniu tut. Sądu zarzuty skarżącej w tej materii należy uznać za bezpodstawne.

Tym samym postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego należało utrzymać w mocy, jak też orzeczono w pkt I postanowienia.

Wobec utrzymania w mocy zaskarżonego postanowienia o umorzeniu dochodzenia Sąd orzekł w pkt II postanowienia o obciążeniu kosztami postępowania w łącznej kwocie 920,00 zł Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. zgodnie z art. 70⁶ ust. 2 zd. 2 URP.